

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J. B., bytem D.a, L.268, zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se
 sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se
 sídlem Plzeň, Škroupova 18, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2014**
 č.j. DSH/7912/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 3.4.2014 č.j. MMP/073333/14, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.600,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že žalovaný výpovědi policistů hodnotil zcela nekriticky a ignoroval mezi nimi rozpory, které vysvětloval časovým odstupem od spáchání skutku. Dle žalobce je absurdní, aby veřejná obžaloba, správní orgány postupující dle zásady oficiality a mající postavení dominus litis, vedly řízení tak, že svědky předvolají s velkým časovým

odstupem od spáchání skutku a následně tímto odůvodnily snížení nároku na kvalitu důkazů. Dle žalobce je logické, pokud se výpovědi svědků liší v nepodstatných částech, avšak jinak je tomu v částech výpovědí, které se vztahují k popisu skutkového děje. Nepřesnost pak lze prominout jen tehdy, existují-li další, alespoň nepřímé důkazy, tvořící spolu se svědeckou výpovědí logický a ucelený důkazní řetězec. Jsou-li výpovědi nepřesné, svědci si nemohou detaily děje vybavit a není ve věci jiných důkazů, dle žalobce takový důkazní vztah nepostačuje k prokázání viny, neboť obviněný nemá v zásadě žádný způsob, jak se proti nepravdivému nařčení policistů bránit. Nemůže ani rozporovat, že ho policisté vidět nemohli, pokud to jejich rozhledové podmínky neumožní. Policistům pak stačí tvrdit, že obviněný telefonoval. V dané věci žalobce namítal nevěrohodnost výpovědí v tom, že policisté měli vidět žalobce jet bez připoutání bezpečnostního pásu, když jeli za ním. Žalobce vypočítal, že z takové vzdálenosti neměli za zhoršených světelných podmínek vůbec možnost toto vidět. Žalobce nesouhlasil s odmítnutím jeho návrhu na provedení rekonstrukce a s odůvodněním, že dle žalovaného je obecně známo, že je v daném místě hodně světla z pouličních lamp, že vzdálenost mezi vozidly je pouhou spekulací. Žalobce měl za to, že jednoznačně prokázal, že svědci nehovořili pravdu. Dle žalobce je rovněž nelogické napadené rozhodnutí v části, kde žalovaný konstatuje, že žalobce neprokázal, z jakého důvodu by policisté měli mít zájem vůči žalobci vystupovat nikoli nestranně, a v druhé části rozhodnutí jsou bagatelizována jejich nepravdivá tvrzení, která dle žalobce mají zřejmě za úmysl přivodit žalobci trestní postih, a současně žalovaný odmítal provést důkazy na podporu tvrzení žalobce o nepravdivosti tvrzení policistů, jako např. k prokázání podjatosti policistů by stačilo prokázat, že tito nehovoří pravdu a zjišťování motivace policistů je již irrelevantní. Žalobce měl za to, že na podkladu svého výpočtu minimální bezpečné vzdálenosti od vozidla žalobce 22 metrů prokázal, že policisté své tvrzení opírají o vizuální vjem, který objektivně mít nemohli.

Žalobce rovněž nesouhlasil s odůvodněním neprovedení rekonstrukce s odkazem na obecně známé skutečnosti ve vztahu k místu spáchání skutku, které dle žalobce obecně známé nejsou. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.2.2010 č.j. **1 As 100/2009-129**, podle něhož *„pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o.s.ř.), aniž by účastníci řízení mohli aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim prostor k tomu, aby mohli učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout provedení důkazů.“*

Dále žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu se spisy, neboť svědek N. si nebyl jistý, zda v okamžiku, kdy viděl žalobce nepřipoutaného, žalobce jel nebo stál, tedy si nebyl jistý, zda jednání žalobce bylo trestné, když uváděl „podle mě jel pomalu asi“. Žalobce měl za to, že z toho důvodu správní orgány měly rozhodnout v souladu se zásadou in dubio pro reo.

Dle žalobce svědkové rovněž líčili události odlišně, když svědek N. uvedl, že na úrovni Masarykova náměstí bylo vozidlo zastaveno a následně přišli k řidiči a vyzvali ho k předložení dokladů od vozidla, kdežto svědek K. uvedl, že vozidlo zastavili v křižovatce Klatovská a Masarykovo náměstí a požádali řidiče, aby nestál na pozemní komunikaci, aby zajel na parkovací stání, kde proběhla samotná kontrola. Tento rozpor dle žalobce dokazuje, že svědci si událost nepamatují a jejich svědectví nelze připustit jako jediný důkaz

protiprávního jednání žalobce. Nadto dle žalobce existují pochybnosti o tom, zda ze svého postavení mohli do kabiny vozidla vidět.

Podle žalobce rovněž není ze svědeckých výpovědí zřejmé, kde k přestupku mělo dojít, když ve sdělení obvinění se uvádí ulice Bendova, avšak policisté tvrdí, že stoprocentně viděli nepřipoutaného řidiče v blíže nespecifikovaném místě, kde měl téměř zastavit a jet velmi pomalu.

Výpověď prap. P. K. žalobce označil za nevěrohodnou, když tento svědek uvedl, že za vozidlem jeli ve vzdálenosti 5 km rychlostí asi 40 km/h, s tím, že pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, policisté ohrozili bezpečnost účastníků silničního provozu, neboť se nejedná o bezpečnou vzdálenost.

Žalobce navrhl předvolat ve správním řízení nadřízeného policistů za účelem prokázání, že policisté nejsou instruováni, aby nedodržovali bezpečnou vzdálenost, a tedy že není věrohodné jejich tvrzení, že vozidlo viděli z 5 metrů. Žalobce rovněž nesouhlasil s odmítnutím návrhu důkazu na rekonstrukci děje s tím, že účelem bylo znevěrohodnění svědeckých výpovědí policistů jejich vyvrácením, tudíž nelze návrh odůvodnit tím, že poměry na místě jsou dostatečně osvětleny svědeckými výpověďmi policistů. Dále dle žalobce mohl správní orgán provést výslech žalobce.

Žalobce rovněž namítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, z něhož není zřejmé, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, když je zřejmá toliko obec a ulice, ale nikoli již směr pohybu vozidla.

Dle žalobce žalovaný zcela ignoroval tvrzení žalobce o tom, že měl pás zapnutý, avšak po zranění ramene ho měl vedený pod ramenem, nikoli přes rameno. Z takové okolnosti by totiž policisté pás nad sedadlem řidiče neviděli. Žalobce dále tvrdil, že na místě mu policisté vůbec neposkytli možnost vyjádřit se do oznámení o přestupku, pouze mu bylo sděleno, že oznámení bude postoupeno správnímu orgánu, ale žalobce žádné oznámení neviděl. Tvrdil, že na místě policisty o způsobu zapnutí pásu informoval.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že tvrzení policisty K., který nad rámec popisu skutkového děje provedeného policistou N. dodal, že před kontrolou řidiče vyzvali, aby zajel na přilehlé parkovací stání, nevznáší do výpovědí policistů rozpor, když prap. K. pouze popsal děj podrobněji. Správní orgány dle žalovaného hodnotily výpověď policistů velmi důsledně. Na průtazích se podílel i žalobce, resp. jeho zástupce, který zaslal pouze nepodepsanou plnou moc, na výzvu k jejímu doplnění reagoval tím, že se proti tomuto usnesení odvolal a plnou moc podepsal až po dvou měsících. Za absurdní žalovaný považuje žalobcem provedený výpočet vzdálenosti, ze které policisté vozidlo pozorovali. I kdyby se dopustili policisté přestupku v podobě nedodržení bezpečné vzdálenosti, odpovědnosti žalobce za jeho přestupek by to nezbavilo a na posouzení jeho případu nemělo vliv. Podle žalovaného z výpovědí policistů i žalobce je zřejmé, že vozidlo žalobce nejelo konstantní rychlostí, ale zpomalovalo, přičemž čím je nižší rychlost jízdy, tím je i kratší bezpečná vzdálenost. Žalobcova spekulace o vzdálenosti 22 metrů je bezpředmětná. Nadto policisté následně okolo vozidla projeli, tedy určitá vzdálenost byla i nulová. Při plnění

služebních povinností nelze beze zbytku po policistech striktní plnění pravidel silničního provozu požadovat, proto zákon o silničním provozu obsahuje pro tyto případy jistá změkčující ustanovení, jako např. v § 6 odst. 1 tohoto zákona. Pokud žalobce tvrdí, že měl zapnutý pás pod ramenem, žalovaný připomněl, že tuto verzi, stejně jako verzi s údajným odpoutáním a stáním vozidla, žalobce neuplatnil do oznámení přestupku písemně a při jednání jeho zmocněnec uvedl, že se k věci nebude vyjadřovat až do výsledku policistů. Zjevně žalobce s uplatněním své skutkové verze vyčkával tak, aby ji mohl přizpůsobit výpovědím policistů, takže i v tomto světle může správní orgán hodnotit důvěryhodnost takových námitek. I kdyby bylo žalobcovo tvrzení o pásu pod ramenem pravdivé, byla by naplněna skutková podstata uvedeného přestupku, neboť povinnost být připoután dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích nelze vykládat jinak, než jako povinnost být řádně připoután, tedy v souladu s konstrukčním uspořádáním a určením pásu ve smyslu vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2002 Sb. a též směrnice Rady ze dne 28.6.1977 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se bezpečnostních pásů a zadržných systémů motorových vozidel. Rovněž je dle žalovaného třeba vycházet z účelu tříbodového pásu - horní třetí bod je umístěn nad ramenem řidiče proto, aby v případě střetu zabránil pohybu horní části těla od pasu nahoru, tj. nárazu hrudníku na volant a hlavy na čelní sklo vozidla. Tato funkce je při umístění popruhu pod ramenem eliminována. Podle článku 3.1.10 uvedené směrnice je přitom místo řidiče povinně vybavováno tříbodovým pásem a je povinnost jej používat. Žalobce tedy sám podle žalovaného i v žalobě doznává naplnění skutkové podstaty přestupku, v kontextu čehož je bezpředmětné se obsáhleji zabývat tím, zda jel pomalu či stál a jak probíhala kontrola. Tvrzení, že mu nebylo umožněno písemně se vyjádřit do oznámení přestupku, je podle žalovaného uplatněno teprve v žalobě, tzn. že žalobce opětovně upravuje své tvrzení dle vývoje řízení. Podle oznámení o přestupku naopak je výslovně odmítl podepsat. Za absurdní považuje žalovaný návrh na výsledch nadřízeného policistů za účelem zjištění, zda policisty instruoval, aby porušovali pravidlo bezpečné vzdálenosti, neboť za řízení vozidla je zodpovědný policista, který vozidlo řídí, nikoli jeho nadřízený. Skutečnost obecně známá je taková, která je obecně známá široké veřejnosti, nebo určitému okruhu veřejnosti s ohledem na profesi těchto osob, místo, kde žijí nebo pracují, apod., spadá-li do tohoto okruhu osob i adresát rozhodnutí. Pro žalobce jako obyvatele plzeňského regionu (obec Dýšina) musí být podle žalovaného obecně známou skutečností, že Klatovská třída je páteří komunikací Plzně procházející jejím centrem. Skutečností obecně známou všem vrstvám společnosti pak je, že v ulicích měst jsou pozemní komunikace a přilehlé chodníky osvětleny. Žalobce naopak odkazuje na judikaturu týkající se okolností známých správnímu orgánu z úřední činnosti. Rovněž z výpovědi prap. K. vyplývá, že ulice byla osvětlena. Žalobce byl v řízení zastoupen zmocněncem, proto podle žalovaného jeho osobní přítomnost u jednání nebyla nutná.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 30.9.2013, podle něhož žalobce v tento den ve 23:43 hodin v ulici Bendova v Plzni řídil motorové vozidlo Citroën Saxo RZ 4P71999, přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Zastaven byl v ulici Klatovská proti Masarykovu náměstí. Podle obsahu oznámení přestupku se žalobce odmítl do něho vyjádřit a podepsat. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne na ulici Bendova na rohu s ulicí Kardinála Berana služební vozidlo policie objelo vozidlo Citroën Saxo zelené barvy, jehož řidič nebyl připoután za jízdy bezpečnostním pásem. Vozidlo bylo zastaveno na rohu ulic Klatovská třída a Masarykovo náměstí, kdy bylo po celou dobu na

dohled hlídky. Při kontrole měl uvést, že pásy moc nepoužívá. S vyřízením věci v blokovém řízení nesouhlasil. Na sobě měl černou bundu. Jednalo se o noční dobu s umělým osvětlením.

Proti příkazu správního orgánu žalobce podal odpor prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J., přičemž byla současně předložena kopie plné moci ze dne 17.10.2013. Výzvou ze dne 5.11.2013 byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce vyzván k předložení originálu plné moci, k čemuž byla stanovena usnesením lhůta. Proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání s tím, že stanovená lhůta je příliš krátká k opatření originálu plné moci. Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 7.1.2014. Dne 26.11.2013 doručil zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně originál plné moci. Při jednání dne 11.3.2014 zmocněnec žalobce uvedl, že se vyjádří až po výsledku svědků.

Svědka P. N. uváděl, že předmětného dne před nimi v ulici Bendova jelo vozidlo Citroën, kdy si povšimli průzorem přes zadní okno, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, vozidlo v Bendově ulici objeli a povšimli si, že řidič opravdu není připoután. Z Bendovy ulice odbočili na ulici Klatovská, a na úrovni Masarykova náměstí bylo toto vozidlo za užití světelných znamení zastaveno. Přišli k řidiči, který stále nebyl připoután bezpečnostním pásem. Podle svědka viděli nepřipoutaného žalobce v době, kdy ho dojížděli na vzdálenost cca 1,5 – 2 metry a také, když ho objížděli, tedy v těsné blízkosti. Podle svědka v tu dobu žalobce s vozidlem jel pomalu. Existovalo noční osvětlení a byla viditelnost jasná. Za vozidlem jeli rychlostí okolo 40 km/h. Podle svědka když jezdí za vozidlem, v prostoru nad ramenem je vidět pás. Tady vidět nebyl, tak si mysleli, že řidič není připoután, a poté, když vozidlo objížděli, skutečně bylo potvrzeno, že není připoután. Svědek řekl, že si nevšiml, že by se řidič odpoutával v době, kdy ho předjížděli.

Svědka P. Kr. uváděl, že v ulici Bendova si povšimli vozidla Citroën Saxo, jehož řidič nebyl připoután. Tento svědek byl v předmětné době řidičem služebního vozidla. Vozidlo podle něho zastavili v křižovatce Klatovská a Masarykovo náměstí a požádali řidiče, aby nestál na pozemní komunikaci a zajel na parkovací stání, kde proběhla kontrola. Žalobce pozorovali nepřipoutaného v podstatě z bezprostřední blízkosti v řádu metrů, maximálně do 5 metrů. Nejprve v době, když vozidlo žalobce uviděli a jeli za ním a zdálo se jim, že řidič není připoután, jelikož to bylo vidět pod pouličním osvětlením. V ulici ho objeli, neboť to vypadalo, že řidič bude zastavovat, ale zase se rozjel. Když ho míjeli, bylo to patrné z bezprostřední blízkosti, že bezpečnostní pás visí a není zapnutý. Když ho objížděli, jel velmi pomalu. Přes zadní okno vozidla bylo do kabiny na místo řidiče dostatečně vidět a svědek si byl jistý, že bezpečnostní pás pouze visel vedle levého ramena řidiče. Jeli rychlostí do 40 km/h za vozidlem. K tvrzení žalobce, že při objíždění policisty se odpoutával a připravoval si doklady, svědek uvedl, že toto slyší poprvé, že jim tuto skutečnost řidič při kontrole nesdělil, nicméně v ulici po objetí vozidla zastavili, poté je vozidlo Citroën objelo a pokračovalo k ulici Klatovská, takže oni za vozidlem pokračovali a zastavení vozidla provedli až na výše uvedeném místě. Při kontrole měl jim říct žalobce, že se moc nepoutá.

Ve vyjádření ze dne 12.3.2014 žalobce uváděl, že lze jen stěží dovozovat, že by policisté nedodržovali bezpečnou vzdálenost, která při jejich rychlosti 40 km/h činí minimálně 22 metrů, tudíž lze jen stěží považovat za věrohodnou výpověď svědka N., neboť není možné, aby na tuto vzdálenost bylo v noci vidět řidiče nepřipoutaného. Pro případ, že by

správní orgán měl o tomto tvrzení pochybnosti, navrhl žalobce provést rekonstrukci. Rozpor ve svědeckých výpovědích podle žalobce spočíval v tom, že dle svědka N. byl žalobce na úrovni Masarykova náměstí zastaven, avšak dle svědka K. vozidlo zastavili v křižovatce Klatovská a Masarykovo náměstí a požádali řidiče, aby nestál na pozemní komunikaci a zajel na parkovací stání. Tento rozpor dle žalobce dokazuje, že svědci si událost nepamatují. Rovněž podle žalobce nebylo zřejmé, kde mělo dojít k přestupku. Dle oznámení to mělo být v ulici Bendova. Policisté však tvrdí, že viděli žalobce nepřipoutaného v blíže nespecifikovaném místě, kde měl téměř zastavit. Za nevěrohodné považoval žalobce tvrzení, že hlídka nebyla vybavena služebním fotoaparátem. Žalobce navrhl vyslechnout služebního nadřízeného policistů za účelem zjištění, zda služební vozidlo bylo vybaveno služebním fotoaparátem. Tento důkaz též umožní podle žalobce znevěrohodnit výpovědi svědků, kteří uvedli, že vozidlo nebylo fotoaparátem vybaveno.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že svědecké výpovědi zakročujících policistů spolu vzájemně v důležitých bodech korespondují a shodují se rovněž s oznámením přestupku a nejsou v nich žádné zásadní rozpory, ani nebyly zjištěny žádné skutečnosti zakládající domněnku, že jsou policisté nevěrohodní či mají zájem poškodit žalobce. K námitce žalobce, zda mohl svědek N. vidět nepřipoutání žalobce, správní orgán uvedl, že tato je zcela irelevantní, neboť svědek popisuje skutečnost tak, jak ji vnímal svými smysly, přičemž vzdálenost 22 metrů dovodil žalobce na základě svého výpočtu o bezpečné vzdálenosti mezi vozidly dle webových stránek. Naopak dle svědků za vozidlem žalobce jeli ve vzdálenosti 1,5 – 2 metry a následně žalobce předjeli, kdy se opětovně utvrdili o nepřipoutání žalobce. Uvedený svědek rovněž nezpochybňuje skutečnost, že vozidlo žalobce bylo v pohybu. Vzhledem k tomu, že je komunikace osvětlena pouličním osvětlením, správní orgán neměl důvod pochybovat o tom, zda bylo do vozidla vidět. Proto nebylo přistoupeno k rekonstrukci, neboť poměry na místě jsou dostatečně osvětleny svědeckými výpověďmi policistů, kdy rovněž konkrétní situace a podmínky jsou de facto neopakovatelné. K tvrzení žalobce, že si rozepl bezpečnostní pás kvůli hledání dokladů a vystoupení z vozu, správní orgán považoval toto za účelové tvrzení s tím, že bylo prokázáno, že ke kontrole došlo až na křižovatce ulic Masarykovo náměstí a Klatovská třída, nikoli v Bendově ulici, kde bylo protiprávní jednání policisty zjištěno a kde došlo zároveň k předjetí vozidla žalobce. Je tak podle správního orgánu nemožné, aby v okamžiku předjíždění hlídkou PČR žalobce s vozidlem stál, připravoval si doklady a chtěl vystoupit z vozidla, když nemohl silniční kontrolu v tento okamžik ještě ani očekávat. Místo zjištění přestupku bylo podle správního orgánu prokázáno svědeckými výpověďmi a oznámením přestupku a stejně tak v místě silniční kontroly se oba policisté shodli. Svědek K. svoji výpověď rozvinul o další úkoly na místě silniční kontroly o odstavení vozidla na parkovací stání, což nemá souvislost s projednávaným jednáním. Podle správního orgánu je v dané věci bezpředmětné zjišťovat, jakými prostředky byla hlídka PČR vybavena. Jako důkaz žádný videozáznam či fotografie nebyla správnímu orgánu předložena a ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že fotoaparátem ani jiným zadokumentováním přestupku hlídka vybavena nebyla. Požadavek žalobce na předložení těchto záznamů považuje správní orgán za nadbytečný a zjevně obstrukční. Za zcela nadbytečné považuje správní orgán i požadavek žalobce na ověření věrohodnosti svědků prostřednictvím výsledku jejich nadřízeného.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že určení místa spáchání přestupku je, pokud jde o přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy, dostačující. Rovněž bylo dostatečně prokázáno, kde bylo vozidlo žalobce zastavováno. Dle obou policistů se tak stalo v prostoru křižovatky u Klatovské třídy, což koresponduje úřednímu záznamu PČR a oznámení přestupku. Určení místa zastavení vozidla není tedy spekulativní. Odkazuje-li žalobce na rozsudek NSS č.j. **4 As 28/2010-56** ze dne 23.11.2010, toto rozhodnutí řešilo druhově jiný přestupek (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci), který již z povahy věci klade větší požadavky na určení místa spáchání přestupku. V takovém případě musí být prokázáno, že ke změření vozidla došlo v obci, tím spíše, že v případě posuzovaném NSS měření rychlosti probíhalo v blízkosti značky označující konec obce. Místo měření je tedy zásadní pro určení rychlostního limitu místa a také k případnému posouzení materiální stránky přestupku. V právě posuzovaném případě je situace odlišná, neboť u nepřipoutání se bezpečnostním pásem je irelevantní, zda k jednání došlo v obci či mimo obec, neboť tato povinnost (dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu) platí shodně kdekoli. Správní orgán I. stupně proto vyhověl požadavku § 77 zákona o přestupcích. Žalovaný poukázal na to, že oba policisté se shodli na tom, že vozidlo žalobce v době, kdy okolo něj policisté projížděli, se pomalu pohybovalo. Z výpovědi policisty N. nevyplývá nic než to, že měl za to, že vozidlo zastaví, ale nestalo se tak a vozidlo se opět rozjelo. Tvzení tohoto svědka tedy není podle žalovaného v rozporu s doplňující odpovědí prap. K. Tento jasně uvedl, že při jízdě za vozidlem žalobce, než ho objeli, zřetelně viděl, že bezpečnostní pás na místě řidiče pouze visel vedle levého ramena řidiče. Skutečnost, že svědek N. se o této skutečnosti musel utvrdit až při předjíždění, je logická, neboť v době, kdy policejní vozidlo jelo za žalobcem, měl jako spolujezdec horší výhled na prostor mezi bočním sloupkem a žalobcem, než řidič policejního vozidla. Dle žalovaného nepřipoutání se bezpečnostním pásem je prokázáno již od okamžiku, kdy jelo policejní vozidlo za žalobcem, nikoli až od doby, kdy žalobce policisté předjížděli. Tvzení, že předpisy nestanoví způsob přesného použití bezpečnostního pásu, žalovaný považoval za účelové. Tvzení žalobce, že tuto námitku uplatňoval již při silniční kontrole, neodpovídá dle žalovaného provedenému dokazování. Žalobce měl možnost se do oznámení přestupku vyjádřit, avšak neučinil tak. Z výpovědi policistů je podle žalovaného zřejmé, že žalobce uvedl, že se moc nepoutá a o svých zdravotních problémech nic neuváděl, přestože byl policisty na důvod nepřipoutání dotazován. I kdyby se připoutal tak, jak uvádí, odpovědnosti za přestupek by se nezbavil. Není sice konkretizováno, jak má být řidič připoután, z účelu § 6 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jakožto i z účelu bezpečnostních pásů a jejich konstrukčního řešení je však podle žalovaného zřejmé, že řádným připoutáním je pouze takové, které odpovídá způsobu konstrukčního řešení pásů, a které je tedy schopno zabránit nárazu těla na volant, popř. hlavy do prostoru čelního skla a udrží tělo řidiče včetně části těla nad pasem v řádné poloze. Pás protažený pod ramenem takovýto účel nemůže plnit, neboť při nárazu nefixuje horní část těla v bezpečné poloze. Výklad žalobce je tak třeba jako absurdní odmítnout. Má-li žalobce zdravotní problémy a nemůže-li být tudíž řádně připoután, musí předložit o tom lékařské potvrzení. Podle žalovaného je obecně známou skutečností, že bezpečnostní pás při běžné jízdě nijak citelně netlačí na rameno. Kdyby žalobce trpěl skutečně tak zásadními potížemi s ramenem, jak tvrdí, nebyl by především vůbec způsobilý řídit motorové vozidlo. Žalovaný připustil, že ve výpovědích policistů je určitý rozpor v tom, jak probíhala jízda po zjištění přestupku, tedy zda poté jel žalobce za nimi nebo je objel a oni vozidlo žalobce stavěli zezadu. Dle žalovaného tento rozpor nezpochybňuje výpověď policistů jako takovou, neboť

policisté se pouze neshodli na dílčí části děje následující po zjištění přestupku. Výslech policistů proběhl až po 6 měsících po spáchání skutku, dílem i díky žalobcově nepředložení originálu plné moci a odvolání proti usnesení o stanovení lhůty k jejímu předložení, proto je zcela logické podle žalovaného, že si jeden z policistů nemusel přesně vzpomenout na část skutkového děje následující po zjištění přestupku. V podstatných ohledech se výpovědi policistů shodují a k nepřesnostem žalovaný poukázal na rozhodnutí NSS č.j. **8 As 13/2011-54**, podle něhož *„pokud si jeden z policistů při výslechu nebyl schopen vybavit přesnou polohu policejního vozidla a nepamatoval si veškeré okolnosti předcházející zjištění z přestupku, není to důvod, pro který by nebylo možné učinit závěr o spáchání daného přestupku. Tyto skutečnosti nezpůsobily nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědi policistů.“* K odkazu žalobce na rozhodnutí NSS ze dne 17.6.2011 č.j. **7 As 83/2010-63** žalovaný uvedl, že průběh kontroly řešený předmětným judikátem byl jiný. V daném případě nejprve řidič odmítl řešit věc blokově a následně byla provedena nestandardní kontrola vozidla včetně technického stavu, kdy řidič musel mj. odmontovat i rezervní kolo. V daném případě však žalobce ani netvrdí, že by byla kontrola nestandardně důkladná. Kontrola povinné výbavy v běžném rozsahu a provedení orientační dechové zkoušky u řidiče, který se dopustil jiného přestupku, je běžnou součástí silniční kontroly. Samotný způsob odměňování policistů, respektive domněnka o odměňování policistů, nemůže věrohodnost jejich výpovědí zvrátit. K tomu by musely přistoupit další specifické okolnosti, které však v daném případě nenastaly. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že je obyvatelům pohybujícím se v Plzni obecně známo, že ulice Bendova, resp. že všechny ulice v centru města včetně vícepruhové Klatovské třídy jsou i v nočních hodinách velmi intenzivně osvětleny. Je tedy objektivně možné, aby řidič policejního vozidla zadním sklem vozidla Citroën jasně viděl na světlém pozadí, které představovala osvětlená ulice před vozem, že řidič nemá zapnutý bezpečnostní pás. Videozáznamem či fotodokumentací bývá dle žalovaného vybaven jen zlomek vozidel PČR. Podle žalovaného rovněž není bez významu skutečnost, že žalobce byl již za přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem v minulosti sankcionován. Žalovaný poukázal na nekonzistentnost žalobcových podání, kde se uvádělo jednak, že v době, kdy kolem něj projíždělo policejní vozidlo, již stál a odpoutal se za účelem předložení dokladů, vzápětí však uvedl, že připoutaný byl, avšak pod ramenem. Současně žalobce při jednání žádná konkrétní skutková tvrzení neuplatnil, ale vymýšlí si je a přizpůsobuje je a upravuje v průběhu řízení po výpovědi policistů a po rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak dle žalovaného bývá u tohoto obecného zmocněnce, vystupujícího v řízeních o přestupku opakovaně po celé ČR, zvykem.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Soud především podotýká, že většinou žalobních námitek se zabývaly již správní orgány ve svých rozhodnutích. S jejich závěry, výše v tomto rozsudku shrnutými, se soud ztotožňuje.

Soud neshledal, že by výpovědi policistů byly nevěrohodné či nepoužitelné. Z výše shrnutého obsahu výpovědí dle názoru soudu vyplývá, že policisté si daný případ v podstatných okolnostech vybavili a popsali jej tak, že se jejich výpovědi navzájem doplňují, a neodporují si. Žalovaný navíc výpovědi zhodnotil podrobně, když uvedl, že jediný rozpor spočíval v otázce, zda po objetí vozidla žalobce policisté pokračovali v jízdě před nebo za žalobcem. Je zřejmé, že tato okolnost nemá na závěr o spáchání přestupku žádný vliv. Naopak žádný rozpor nebyl shledán otázce, z jaké vzdálenosti a v kterém okamžiku pozorovali policisté nepřipoutání žalobce - když jeli blízko za jeho vozidlem, a zejména když ho objížděli, oba policisté tedy přestupek viděli z bezprostřední blízkosti. Úvaha žalobce o vzdálenosti vozidel 22 m není opodstatněná a je v rozporu se vzdáleností uváděnou policisty (1-2 m).

Rovněž shodně oba policisté potvrdili, že když žalobce objížděl, jeho vozidlo nezastavilo, stále se pohybovalo, byť pomalu, tedy nebyl důvod pro to, aby se žalobce odpoutával a připravoval si doklady, jak tvrdil.

Soud stejně jako správní orgány shledává nadbytečným provedení rekonstrukce či výslechu nadřízeného policistů, neboť dosavadní dokazování dostatečně a bez důvodných pochybností objasnilo skutkový stav. Dle žalobce navržené důkazy měly být provedeny za tím, účelem, aby zpochybnilo věrohodnost policistů. Jak ale správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, rekonstrukci by nebylo možné provádět také s ohledem na neopakovatelnost situace, za níž došlo ke spáchání přestupku (podmínky provozu, klimatické podmínky). Výslech nadřízeného policistů pak měl směřovat pouze ke zjištění, zda policisté byli vybaveni fotodokumentací či videozáznamem. Z ničeho nevyplývá, že by tyto pomůcky měli policisté mít, a současně je výslovně popřeli. Ostatně ani žalobce v rámci svých vyjádření nikdy neuváděl, že byla silniční kontrola zaznamenána na fotografiích či na videozáznamu. Proto se jeví návrh žalobce na doplnění dokazování v tomto směru nadbytečným.

Soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný i ve vztahu k námitce, že nebylo dostatečně upřesněno místo spáchání přestupku. Ve výroku rozhodnutí, stejně jako v oznámení přestupku a v úředním záznamu je specifikována ulice Bendova. Toto zjištění je dostačující vzhledem k charakteru přestupku, neboť, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, povinnost být připoután bezpečnostním pásem platí v obci i mimo ni.

Žalovaný se zabýval dostatečně i tvrzením žalobce o tom, že měl pás zapnutý, avšak po zranění ramene ho měl vedený pod ramenem, nikoli přes rameno. Soud zastává shodný názor se žalovaným, že taková okolnost nezbavuje žalobce odpovědnosti za přestupek, neboť jediný uznatelný způsob používání pásu je takový, kdy splňuje svůj účel a je umístěn tak, aby chránil tělo řidiče v souladu se svým uspořádáním. Vzhledem k tomuto závěru je pak irelevantní, zda a kdy žalobce poprvé informoval o tom, že by připoután pouze pod ramenem. Nemůže se tudíž zbavit odpovědnosti ani novým tvrzením v žalobě, že na místě přestupku mu policisté neposkytli možnost vyjádřit se do oznámení o přestupku. Nadto se soudu jeví toto tvrzení zcela nevěrohodným vzhledem k tomu, že bylo poprvé uplatněno až v žalobě.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. prosince 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková